

pandi ergo Chymici, quod theoricè se defendere non liceat, ad praxin itaque veniendum, quamvis & illa periculosa, nostri enim temporis Magnatum non pauci auro inhiant, & non nisi stultus, vel talis, qui sponte incarcerari velit, veritatem artis, eis in praxi monstraret, ita ut Chymicis, omnis ad defensionem via, tam theoricè, quam practicè præcisa sit, ediderunt quidem multos libros, in quibus theoriam hieroglyphicè & tectè docuerunt, nec non multa projectionis specimina hinc & inde, clam practicè, sed & plurimi libri supposititii, nec non plurimæ imposturæ practicæ, in projectione sese intermiscuerunt, ita ut hoc demonstrandi genus, adversariis plus profuerit, quam obfuerit, plus incertitudinis quam veritatis Chymix attulerit, *infelix Alchymia, quæ si se veritate tam theoricâ quam practicâ clare defendat, de vitâ, si id non faciat, de famâ periclitatur*, adeo ut hoc tempore Alchymistæ & Nebulones quasi Synonymi sint, nec Alchymistæ modo, verum omnium naturalium rerum Scrutatores, qui naturam igne aut destillatione examinant, tales audiunt.

Et hoc quidem nomine, non sponte, sed coactus hanc Spartham defendendam suscepi, cum enim naturali inclinatione, itaque divinâ vocatione ad naturalium rerum perscrutationem ferar, atque quasi ab incunabilis eisdem operam dederrim, variisque scriptis chymicis orbi innotuerim, non potui effugere, quin ex causis prædictis, Alchymix stigmate inurerer, quod equidem delendum

